

Τρία χρόνια Αρχιερωσύνης, δύο χρόνια ποιμαντικής πατρότητας στην Αρκαδία

Μητροπολιτικό Έργο / Ι.Μ. Μαντινείας και Κυνουρίας

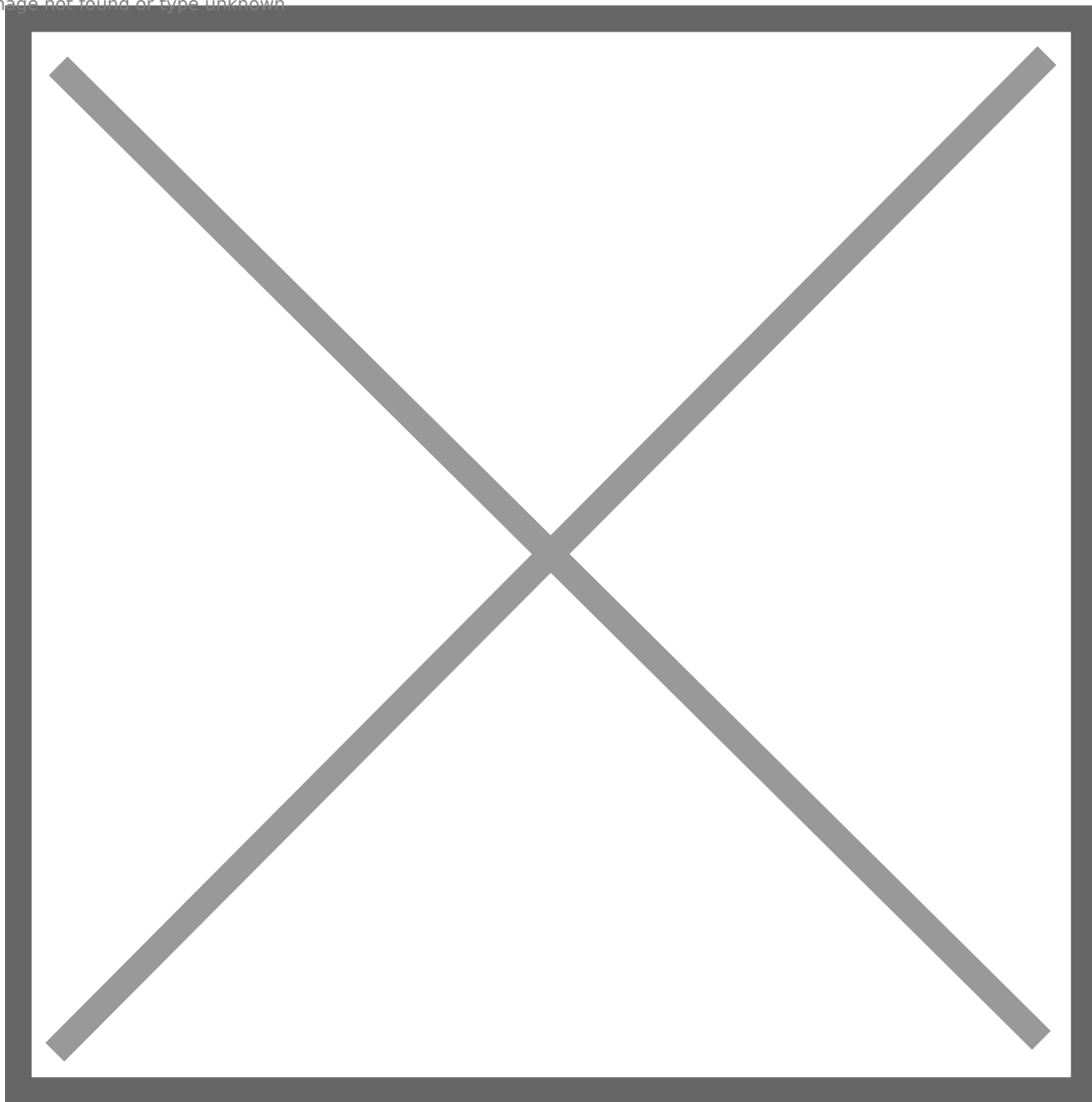

Σκέψεις καρδιάς για τον Σεβασμιώτατο Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας κ. Επιφάνιο

- Γράφει ο Πρωτοπρεσβύτερος Κωνσταντίνος Κρυπωτός
Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος
Ιεράς Μητροπόλεως Μαντινείας και Κυνουρίας

Υπάρχουν επέτειοι που δεν μετρούν απλώς τον χρόνο που πέρασε, αλλά μας προσκαλούν να αναλογιστούμε το βάρος μιας ευθύνης, το μεγαλείο μιας αποστολής και την αξία μιας ζωής αφιερωμένης στον Θεό και στον άνθρωπο. Μια τέτοια επέτειος είναι και η συμπλήρωση τριών ετών από την εις Επίσκοπον χειροτονία του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου μας κ. Επιφανίου, ο οποίος επί δύο πλέον χρόνια διαποιμαίνει την ιστορική Ιερά Μητρόπολη Μαντινείας και Κυνουρίας.

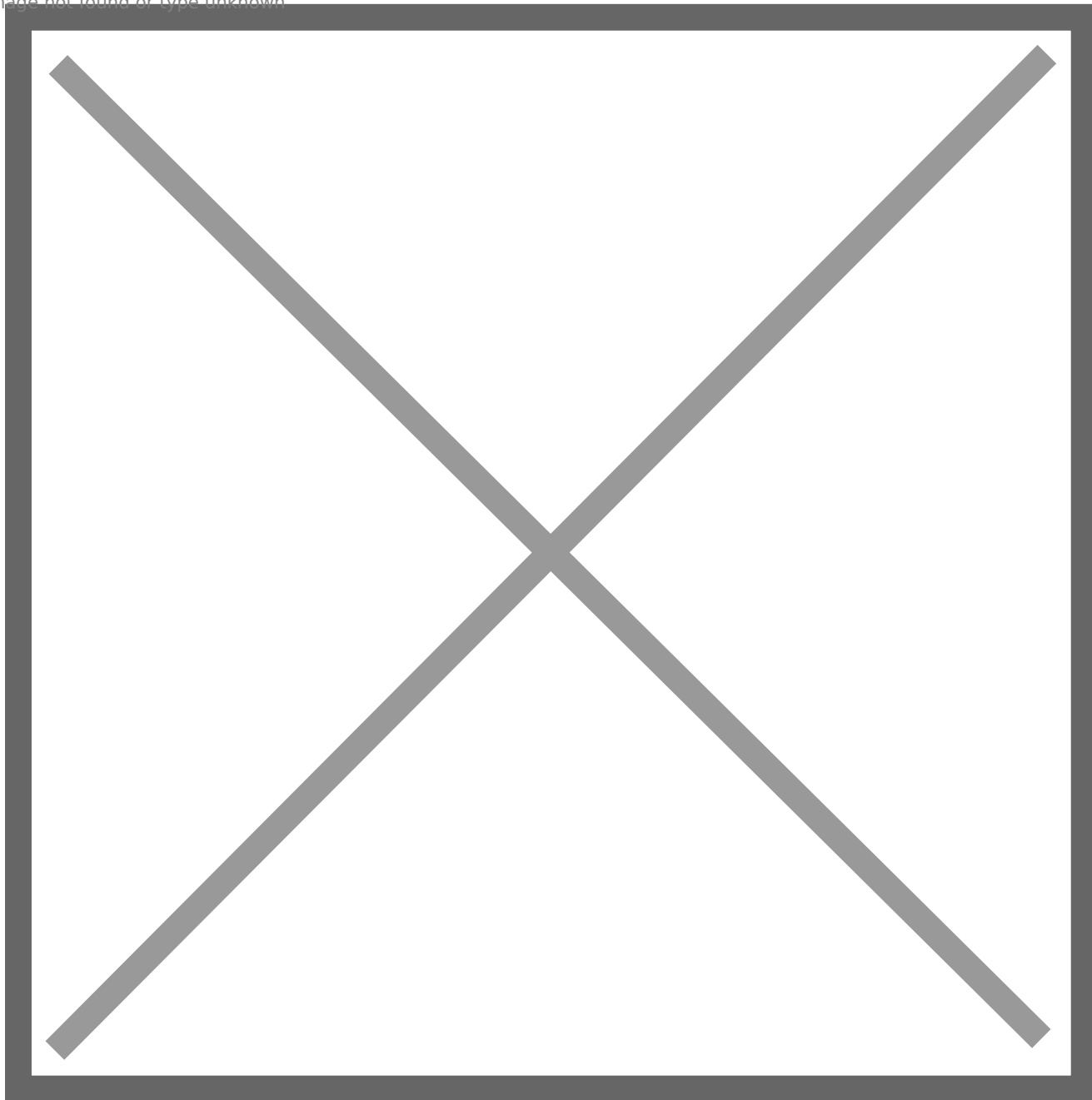
Image not found or type unknown

Στις 29 Οκτωβρίου 2023, ο τότε Αρχιμανδρίτης Επιφάνιος έλαβε το μέγα χάρισμα της Αρχιερωσύνης, χειροτονηθείς Επίσκοπος της πάλαι ποτέ διαλαμπάσης Επισκοπής Ταλαντίου, προκειμένου να διακονήσει ως Βοηθός Επίσκοπος του

Μακαριωτάτου Αρχιεπισκόπου Αθηνών και πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου Β΄. Έναν χρόνο αργότερα, στις 4 Οκτωβρίου 2024, η Ιερά Σύνοδος της Ιεραρχίας της Εκκλησίας της Ελλάδος τον εξέλεξε Μητροπολίτη Μαντινείας και Κυνουρίας, ενώ στις 31 Οκτωβρίου του ίδιου έτους πραγματοποιήθηκε η ενθρόνισή του στην ιστορική πόλη της Τριπόλεως.

Image not found or type unknown

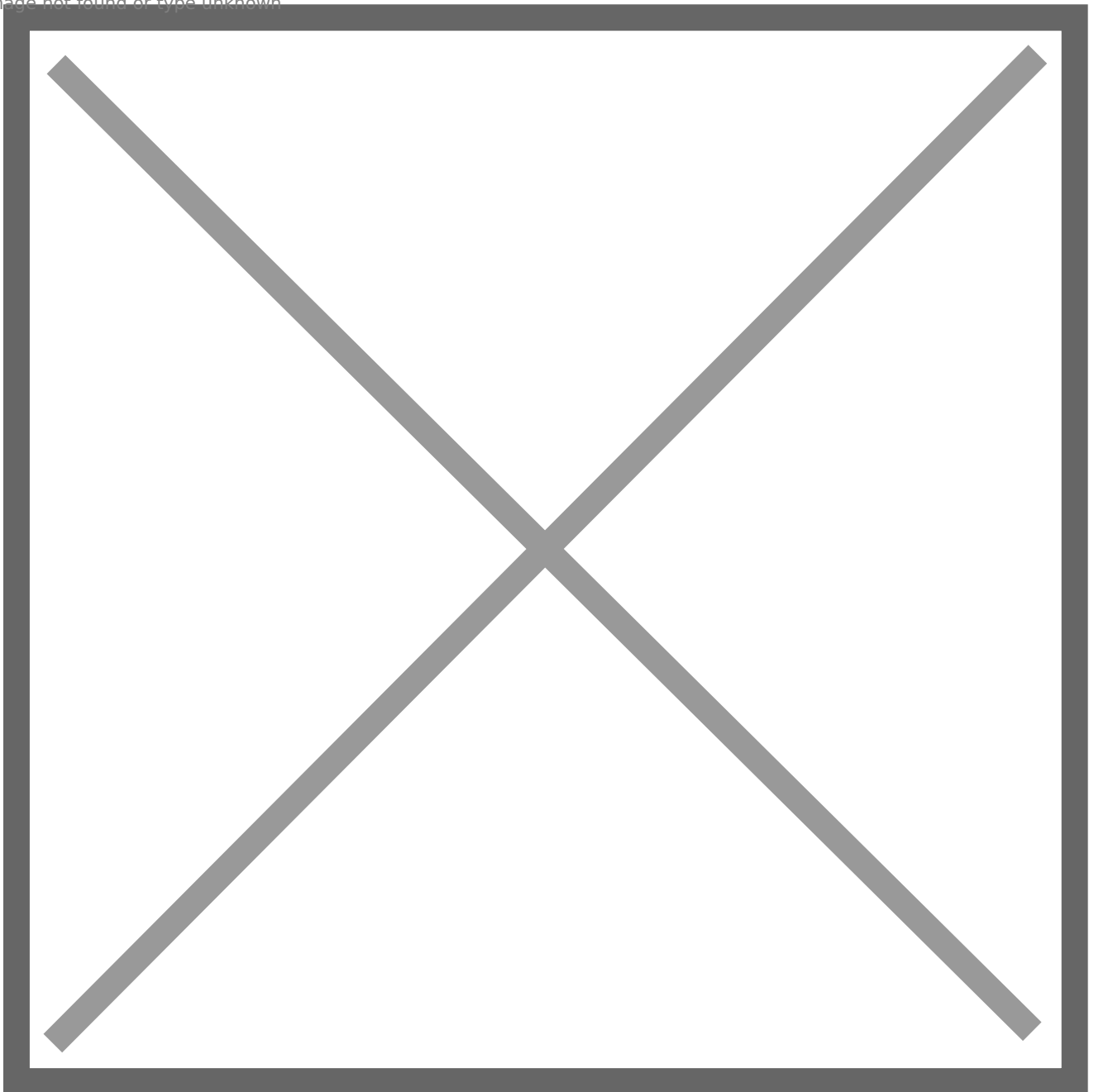
Δύο διαφορετικοί σταθμοί, μία όμως κοινή πνευματική πορεία. Μια πορεία που έχει ως αφετηρία την κλήση του Θεού και ως προορισμό τη διακονία του ανθρώπου.

Με αφορμή αυτή την επέτειο, αισθάνομαι την ανάγκη να καταθέσω δημόσια ορισμένες σκέψεις. Όχι για να προσθέσω ακόμη ένα εγκωμιαστικό κείμενο στα πολλά που συνηθίζονται σε τέτοιες περιστάσεις, ούτε για να παρουσιάσω μια

εξιδανικευμένη εικόνα της εκκλησιαστικής πραγματικότητας. Αλλά γιατί πιστεύω πως οι επέτειοι αποκτούν ουσιαστικό νόημα όταν συνοδεύονται από αλήθεια, ευγνωμοσύνη, αυτοκριτική και προσευχή.

Η Αρχιερωσύνη, άλλωστε, δεν είναι ανθρώπινο κατόρθωμα. Είναι χάρισμα και σταυρός. Είναι η φοβερή εκείνη στιγμή κατά την οποία ένας άνθρωπος, με όλες τις αδυναμίες και τις ατέλειές του, καλείται να γίνει εικόνα του Μεγάλου Αρχιερέως Ιησού Χριστού. Να σηκώσει βάρη που πολλές φορές δεν φαίνονται, να ακούσει πόνους που δεν δημοσιοποιούνται, να αντιμετωπίσει δυσκολίες που δεν γνωρίζει κανείς και να παραμείνει όρθιος ακόμη και όταν ο ίδιος αισθάνεται εξαντλημένος.

Image not found or type unknown

Ο Άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος μάς υπενθυμίζει ότι η πνευματική καθοδήγηση των ανθρώπων είναι «τέχνη τεχνών και επιστήμη επιστημών». Και πράγματι, τίποτε δεν είναι δυσκολότερο από το να διακονείς ανθρώπινες ψυχές. Διότι ο άνθρωπος δεν είναι αριθμός, δεν είναι υπηρεσιακός φάκελος, δεν είναι μια υπόθεση που πρέπει να διεκπεραιωθεί. Είναι εικόνα του Θεού, μοναδική και ανεπανάληπτη.

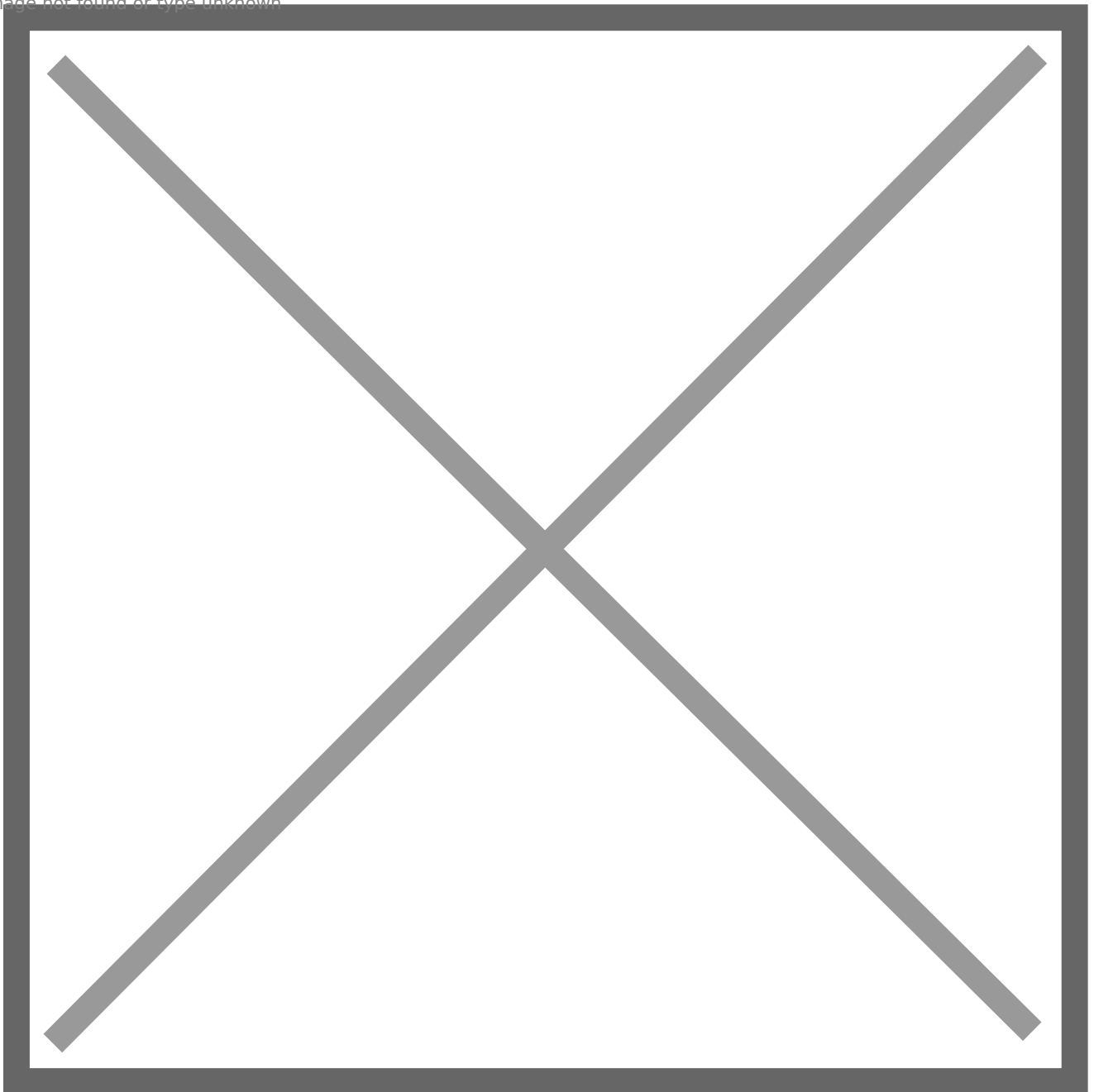
Αυτό ακριβώς είναι και το μεγάλο στοίχημα κάθε Επισκόπου. Να μη χαθεί ο άνθρωπος μέσα στη διοίκηση. Να μην επισκιαστεί η πατρότητα από την εξουσία. Να μην αντικατασταθεί η ποιμαντική αγάπη από την τυπική εφαρμογή των κανόνων. Να παραμείνει η Εκκλησία οικογένεια και όχι ένας απρόσωπος

οργανισμός.

Στα δύο χρόνια της ποιμαντορίας του στην Αρκαδία, ο Σεβασμιώτατος κ. Επιφάνιος έχει αναλάβει την ευθύνη μιας ιστορικής Μητροπόλεως, με μεγάλες πνευματικές παραδόσεις, ιστορικά μοναστήρια, ενορίες, κοινωνικές δομές και κυρίως ανθρώπους που περιμένουν από την Εκκλησία έναν λόγο ελπίδας και μια έμπρακτη μαρτυρία αγάπης.

Η φροντίδα για τις Ιερές Μονές, η αναζωογόνηση της μοναστικής ζωής, η ενίσχυση των ενοριών, η μέριμνα για την εκκλησιαστική παιδεία, τα παιδιά, τους ηλικιωμένους και τους ανθρώπους που δοκιμάζονται αποτελούν σημαντικές πλευρές αυτής της διακονίας.

Image not found or type unknown

Προσωπικά, ως Γενικός Αρχιερατικός Επίτροπος και Γενικός Διευθυντής των Ιδρυμάτων της Ιεράς Μητροπόλεώς μας, γνωρίζω από κοντά πόσο μεγάλες είναι οι ανάγκες, πόσες δυσκολίες παρουσιάζονται καθημερινά και πόση προσπάθεια απαιτείται για να συνεχίσουν οι εκκλησιαστικές μας δομές να προσφέρουν ουσιαστικό έργο.

Και θέλω να υπογραμμίσω κάτι που θεωρώ ιδιαίτερα σημαντικό. Το μεγαλείο μιας Μητροπόλεως δεν μετριέται μόνο από τα κτίριά της, τα έργα της ή τις δημόσιες εκδηλώσεις της. Μετριέται κυρίως από το πόσους ανθρώπους κατάφερε να ανακουφίσει, πόσα παιδιά αγκάλιασε, πόσους ηλικιωμένους προστάτευσε, πόσες

οικογένειες στηρίξε και πόσες πληγωμένες ψυχές οδήγησε κοντά στον Χριστό.

Μια Εκκλησία που δεν ακούει τον πόνο του ανθρώπου κινδυνεύει να χάσει την ίδια την ουσία της αποστολής της. Διότι ο Χριστός δεν μας ζήτησε να δημιουργήσουμε έναν κόσμο εντυπώσεων, αλλά να αγαπήσουμε τον αδελφό μας. Δεν μας ζήτησε να επιδιώκουμε τιμές και πρωτοκαθεδρίες, αλλά να γίνουμε διάκονοι των πάντων.

Θα ήθελα, όμως, να σταθώ και σε ένα άλλο ιδιαίτερα ευαίσθητο ζήτημα. Στη σχέση του Επισκόπου με τους κληρικούς του.

Έπειτα από πολλά χρόνια ιερατικής διακονίας, έχω κατανοήσει ότι ο ιερέας, πριν από οτιδήποτε άλλο, είναι άνθρωπος. Ένας άνθρωπος που μπορεί να χαμογελά στο εκκλησίασμα και την ίδια στιγμή να κρύβει μέσα του μια μεγάλη θλίψη. Που μπορεί να στηρίζει δεκάδες οικογένειες, ενώ η δική του οικογένεια αντιμετωπίζει δυσκολίες. Που μπορεί να ακούει καθημερινά τον πόνο των άλλων, χωρίς να έχει πάντοτε κάποιον να ακούσει τον δικό του.

Γι' αυτό ο Επίσκοπος οφείλει να είναι πρωτίστως πατέρας των ιερέων του. Όχι μόνο εκείνων που συμφωνούν μαζί του, αλλά και εκείνων που ενδεχομένως διαφωνούν. Όχι μόνο των δυνατών, αλλά και των αδύναμων. Όχι μόνο εκείνων που βρίσκονται κοντά του, αλλά και εκείνων που διακονούν αθόρυβα σε μια απομακρυσμένη ενορία.

Η πατρική αγάπη δεν σημαίνει απουσία ελέγχου ούτε κατάργηση της εκκλησιαστικής τάξεως. Σημαίνει όμως ότι ακόμη και η διόρθωση πρέπει να γίνεται με διάκριση, σεβασμό και αγάπη. Διότι η Εκκλησία δεν θεραπεύει πληγώνοντας περισσότερο τον πληγωμένο, αλλά προσφέροντάς του την ευκαιρία να σηκωθεί και να συνεχίσει τον αγώνα του.

Και από την άλλη πλευρά, εμείς οι κληρικοί οφείλουμε να θυμόμαστε ότι ο Επίσκοπός μας δεν είναι ένας άνθρωπος χωρίς συναισθήματα, χωρίς κόπωση και χωρίς προσωπικές δοκιμασίες. Έχει και εκείνος ανάγκη από την προσευχή μας, την ειλικρίνειά μας, τη συνεργασία μας και κυρίως την αγάπη μας.

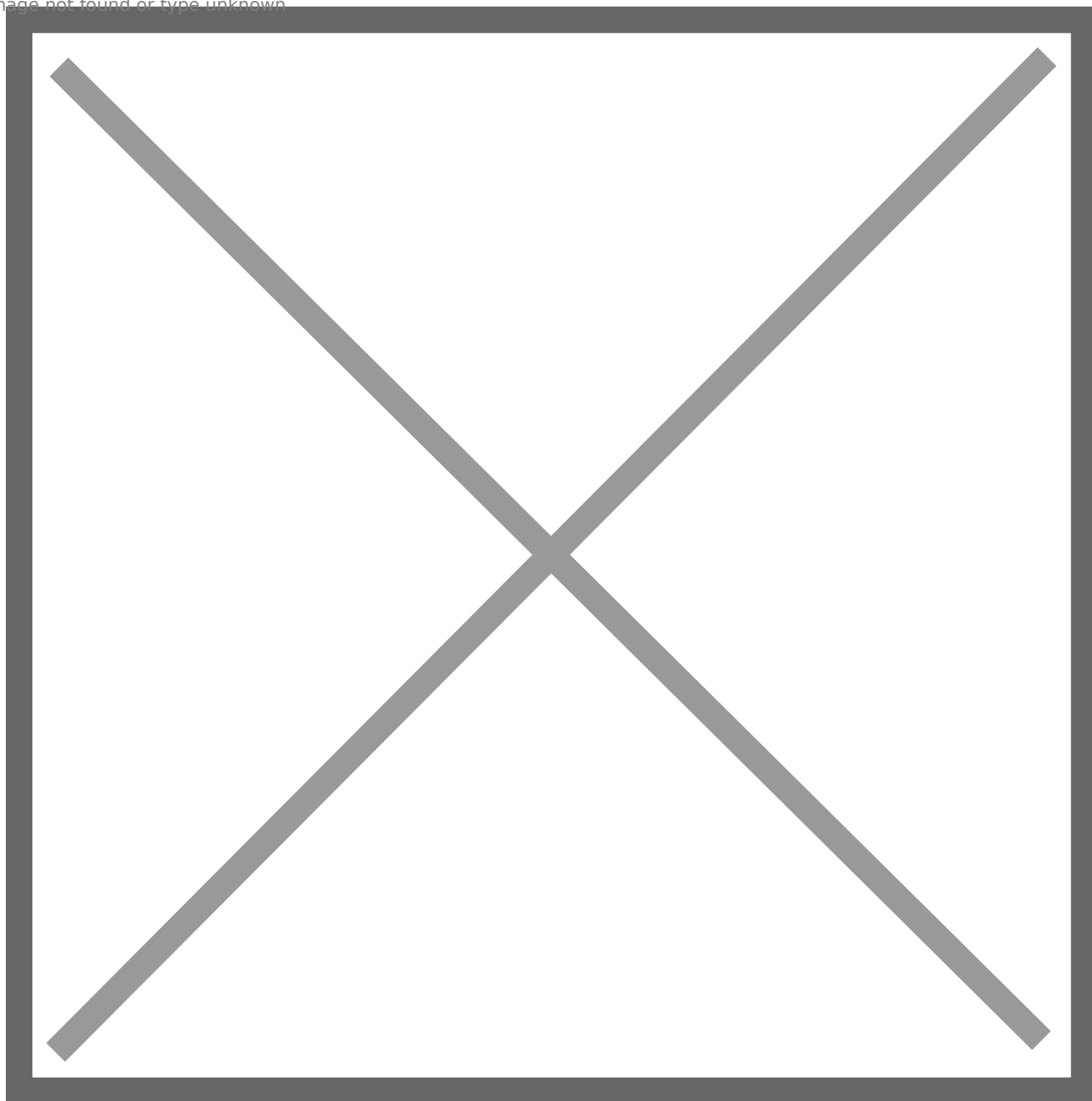
Η Εκκλησία δεν μπορεί να προχωρήσει όταν κυριαρχούν οι προσωπικές φιλοδοξίες, οι αντιπαλότητες, οι εγωισμοί και οι μικρότητες. Προχωρεί όταν Επίσκοπος, κληρικοί και λαός συνειδητοποιούν ότι δεν υπηρετούν τον εαυτό τους, αλλά τον ίδιο τον Χριστό.

Δεν θα ισχυριστώ ότι όλα είναι εύκολα ή ότι μέσα σε δύο χρόνια μπορούν να επιλυθούν προβλήματα και εκκρεμότητες δεκαετιών. Ούτε θα υποστηρίξω ότι δεν υπάρχουν δυσκολίες, παραλείψεις ή διαφορετικές προσεγγίσεις. Η αληθινή αγάπη,

άλλωστε, δεν απαιτεί να ωραιοποιούμε την πραγματικότητα. Απαιτεί να αγωνιζόμαστε για το καλύτερο με ειλικρίνεια και καθαρή συνείδηση.

Εκείνο που έχει σημασία είναι να υπάρχει διάθεση προσφοράς, ενότητα, πνεύμα συνεργασίας και κυρίως η σταθερή απόφαση να παραμένει ο Χριστός στο κέντρο της εκκλησιαστικής μας ζωής.

Image not found or type unknown

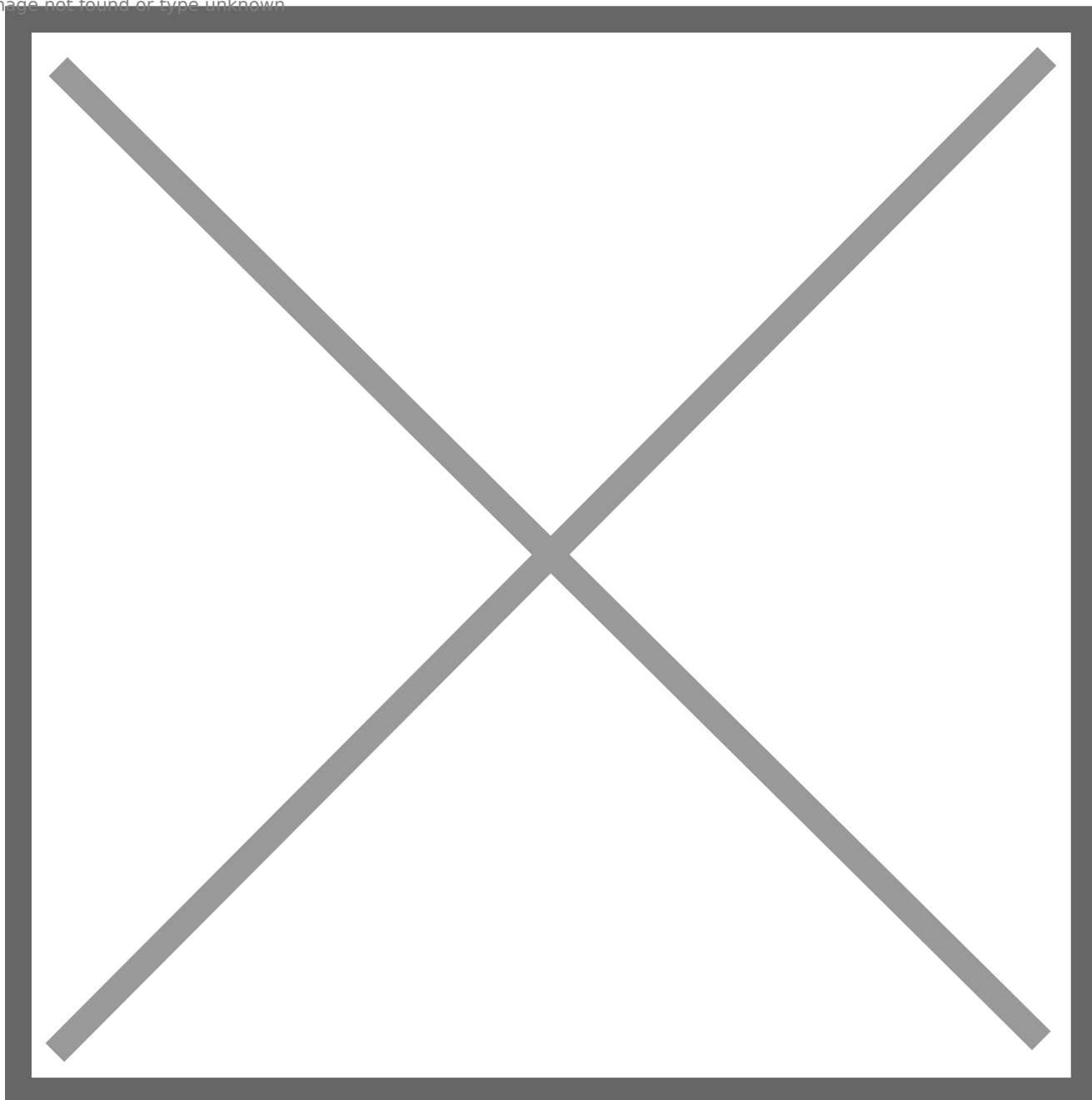
Ο Σεβασμιώτατος κ. Επιφάνιος βρίσκεται ακόμη στην αρχή της ποιμαντικής του διαδρομής στην Αρκαδία. Μπροστά του υπάρχουν πολλά χρόνια διακονίας, πολλές προκλήσεις, πολλές ανάγκες και ασφαλώς πολλές ευκαιρίες για δημιουργία και προσφορά.

Εύχομαι από καρδιάς ο Θεός να του χαρίζει τη δύναμη να συνεχίζει, τη σοφία να διακρίνει, την υπομονή να αντιμετωπίζει τις δυσκολίες και την ταπείνωση να αναγνωρίζει πάντοτε ότι κάθε καλό έργο αποτελεί καρπό της θείας χάριτος και της κοινής προσπάθειας.

Εύχομαι να παραμένει κοντά στον απλό άνθρωπο, στον φτωχό, στον ασθενή, στον ηλικιωμένο, στο παιδί, στον νέο που αναζητά τον δρόμο του, στον ιερέα που αγωνίζεται και στον μοναχό που προσεύχεται σιωπηλά για τον κόσμο.

Και πάνω απ' όλα εύχομαι να μην πάψει ποτέ να αισθάνεται εκείνο το ιερό δέος της 29ης Οκτωβρίου 2023, όταν έλαβε το μέγα χάρισμα της Αρχιερωσύνης. Διότι εκείνη η ημέρα δεν ήταν το τέλος μιας πορείας, αλλά η αρχή μιας ισόβιας θυσίας.

Image not found or type unknown

Σεβασμιώτατε Πάτερ και Δέσποτα,

Τρία χρόνια μετά την εις Επίσκοπον χειροτονία Σας και δύο χρόνια μετά την εκλογή Σας στον ιστορικό Μητροπολιτικό Θρόνο Μαντινείας και Κυνουρίας, επιτρέψτε μου να Σας απευθύνω όχι απλώς τις καθιερωμένες επετειακές ευχές, αλλά λίγα λόγια που πηγάζουν από την καρδιά μου.

Να Σας αξιώνει ο Θεός να είστε πάντοτε ο πατέρας που θα βρίσκει χρόνο να ακούει, ο ποιμένας που θα αναζητά το απολωλός πρόβατο, ο Επίσκοπος που θα στέκεται δίπλα στους ιερείς του και ο άνθρωπος που δεν θα ξεχνά ποτέ ότι πίσω από κάθε πρόσωπο υπάρχει μια ψυχή για την οποία σταυρώθηκε ο Χριστός.

Να μη Σας κουράσει ποτέ η προσφορά. Να μη Σας απογοητεύσει ποτέ η ανθρώπινη αδυναμία. Να μη Σας στερήσουν οι δυσκολίες τη χαρά της διακονίας. Και να μη Σας απομακρύνει ποτέ το βάρος της αρχιερατικής ευθύνης από την απλότητα και την αγάπη του Ευαγγελίου.

Εμείς, οι συνεργάτες Σας, έχουμε χρέος να στεκόμαστε δίπλα Σας με ειλικρίνεια, υπευθυνότητα και αγάπη. Όχι ως άνθρωποι που επιδιώκουν την εύνοια ή τον έπαινο, αλλά ως κληρικοί που μοιράζονται την ίδια αγωνία για το καλό της Εκκλησίας.

Γιατί στο τέλος της ζωής μας ο Θεός δεν θα μας ρωτήσει πόσες τιμές απολάυσουμε, πόσες θέσεις καταλάβαμε ή πόσοι άνθρωποι μας χειροκρότησαν. Θα μας ρωτήσει πόσο αγαπήσαμε, πόσο συγχωρήσαμε, πόσο θυσιαστήκαμε και πόσο πιστά διακονήσαμε εκείνους που μας εμπιστεύθηκε.

Και αυτή είναι η μεγαλύτερη ευχή που μπορώ να απευθύνω στον Ποιμενάρχη μας: όταν κάποτε κοιτάξει πίσω στην αρχιερατική του πορεία, να βλέπει όχι μόνο έργα και επιτεύγματα, αλλά ανθρώπους που βρήκαν παρηγοριά, ψυχές που πλησίασαν τον Χριστό, κληρικούς που ένιωσαν πατρική προστασία και μια τοπική Εκκλησία που πορεύθηκε με ενότητα, πίστη και αγάπη.

Διότι η ιστορία μπορεί να καταγράφει τις ημερομηνίες της χειροτονίας, της εκλογής και της ενθρονίσεως ενός Επισκόπου. Η καρδιά όμως του λαού καταγράφει κάτι πολύ σημαντικότερο: αν ο Επίσκοπός του στάθηκε πραγματικά πατέρας.

Έτη πολλά, Σεβασμιώτατε Δέσποτα!

Είθε ο Μέγας Αρχιερέύς Ιησούς Χριστός να Σας διαφυλάττει υγιή, ακμαίο, φωτισμένο και μακροημερεύοντα, προς δόξαν του Αγίου Ονόματός Του και πνευματική οικοδομή του ευλογημένου λαού της Αρκαδίας.

Με την ευκαιρία της επετείου, δημοσιεύεται και το βίντεο της εις Επίσκοπον χειροτονίας του, ως ζωντανή ανάμνηση εκείνης της ιερής στιγμής και ως αφορμή δοξολογίας προς τον Θεό για την πορεία της αρχιερατικής του διακονίας.
